

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 432/2014
20.05.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Биљане Синановић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету против окривљеног Ж.В., због кривичног дела крађа из члана 203. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ж.В., адвоката Н.В., поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К број 6347/2012 од 26.09.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 број 6332/13 од 28.11.2013. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП-а, дана 20.05.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ж.В., поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К број 6347/2012 од 26.09.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 број 6332/13 од 28.11.2013. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 7. ЗКП-а, док се захтев браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду К број 6347/2012 од 26.09.2013. године окривљени Ж.В., оглашен је кривим због кривичног дела крађа из члана 203. став 1. КЗ-а и осуђен на новчану казну у износу од 100.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 12 месеци у 12 једнаких месечних рата, рачунајући од дана правноснажности пресуде. Истом пресудом је одлучено да ће суд новчану казну заменити казном затвора, уколико је окривљени не плати у остављеном року, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, да је окривљени на основу члана 196. став 4. ЗКП-а ослобођен дужности да накнади трошкове кривичног поступка и паушала и да исти падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 број 6332/13 од 28.11.2013. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Ж.В., а првостепена пресуда је потврђена.

Против ових пресуда бранилац окривљеног Ж.В., адвокат Н.В., благовремено је поднела захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 439. став 1. тачка 2. ЗКП-а, члана 438. став 1. тачка 7. ЗКП-а, члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП-а и члана 467. став 1. ЗКП-а, са предлогом да Врховни касациони суд укине нижестепене пресуде и списе предмета врати првостепеном суду на поновно одлучивање и нареди да се нови поступак одржи пред новим судијом.

Врховни касациони суд је доставио захтев за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу и сматрајући да присуство јавног тужиоца и браниоца окривљеног не би било од значаја за доношење одлуке, исте није обавестио о седници већа у смислу члана 488. став 2. ЗКП-а.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП-а, на којој је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је уз примену члана 604. ЗКП-а, у односу на првостепену пресуду, оценио наводе у захтеву и нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости указује да је у редовном кривичном поступку на штету окривљеног повређена одредба члана 438. став 1. тачка 7. ЗКП-а тиме што су повређене одредбе кривичног поступка у погледу постојања оптужбе овлашћеног тужиоца, са образложењем да је окривљени правноснажном пресудом оглашен кривим и осуђен за кривично дело крађа из члана 203. став 1. Кривичног законика, иако је несумњиво у питању кривично дело ситна крађа из члана 210. КЗ-а, за које дело се, у смислу члана 210. став 3. КЗ-а ако је извршено на штету приватне имовине, гоњење предузима по приватној тужби.

Врховни касациони суд налази да су изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног неосновани.

Ово с`тога, јер из чињеничног описа кривичног дела датог у диспозитиву оптужног предлога Првог основног јавног тужиоца у Београду Кт број 10479/11 од 04.09.2012. године произлазе сва законска обележја кривичног дела крађа из члана 203. став 1. КЗ-а за које кривично дело је окривљени правноснажном пресудом и оглашен кривим.

При томе, по налажењу овога суда, а насупрот наводима захтева браниоца окривљеног, за правну квалификацију кривичног дела окривљеног, без значаја је чињеница што је у првостепеном поступку утврђено да је вредност одузетог мобилног телефона без поклопца износила 14.590,00 динара, с`обзиром на то да је у редовном кривичном поступку утврђено да је окривљени ишао за тим да прибави себи не малу имовинску корист јер исти у тренутку извршења дела није знао колика је вредност предметног телефона, што је потврдио и сам окривљени у својој одбрани.

Имајући у виду чињенични опис и правну квалификацију кривичног дела за које је окривљени оптужен и оглашен кривим правноснажном пресудом, Врховни касациони суд налази да је у конкретном случају јавни тужилац овлашћен и тужилац за кривично гоњење окривљеног, јер је у питању кривично

дело које се гони по службеној дужности, а не по приватној тужби, како се то неосновано истиче захтевом браниоца окривљеног. С`тога су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у погледу повреде закона из члана 438. став 1. тачка 7. ЗКП-а, (чл. 368. став 1. тачка 5. ЗКП „Службени гласник РС“, бр. 58/04 ... 76/10) оцењени као неосновани.

Надаље, бранилац је у захтеву као разлог подношења захтева само формално означио повреду закона из члана 439. тачка 2. ЗКП-а, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, а суштински у образложењу захтева побија првостепену и другостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у погледу вредности одузетог мобилног телефона и субјективног односа окривљеног према извршеном делу, што не представља разлог због којег је у смислу члана 485. став 4. ЗКП-а дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву истиче да су побијане пресуде донете уз учињену битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП-а, која се огледа у томе што је првостепена пресуда противречна сама себи и разлозима пресуде као и да не садржи разлоге о одлучним чињеницама, те да је другостепени суд прекршио одредбу члана 467. став 1. ЗКП-а, која га обавезује да испита пресуду у погледу правца побијања који је истакнут у жалби, као и да је пропустио да цени наводе жалбе у потпуности, а сходно члану 460. став 1. ЗКП-а. Међутим, Врховни касациони суд налази да наведене повреде закона не представљају разлог због којег окривљени преко браниоца може поднети захтев за заштиту законитости у смислу члана 485. став 4. ЗКП-а, због чега је захтев браниоца окривљеног у овом делу оцењен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је поступајући на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и на основу члана 491. став 1. ЗКП-а и члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП-а, одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник,
Весна Веселиновић, с.р.

Председник већа-судија,
Јанко Лазаревић, с.р.